

Egy általános gondolattól szeretnék közelíteni a ma nyíló kiállításhoz. Magyarország történelme során többször is reménységet, támpontokat találhatott az erdélyi kultúrában, életerőben. Így volt ez már a török inváziót megállító Hunyadiak korában, vagy az európai vallásháborúkat bölcsen elkerülő nagy erdélyi fejedelmek idején. És a 20. században az elszakított Erdély és Partium kultúráját őrző nagyságok, a Telekiek, Bánffyak és Bethlenek, vagy az „ország-építeni” és kultúrát megőrizni hazatelepült Kós Károly esetében újra és újra az elmúlt száz évben. Látni fogják majd, hogy akár Bőjte Csaba misszióját is okkal ideidézhetném Ujvárossy László munkái láttán.

És talán a legfontosabb: az anyaország határain túlra szakadt őshonos honfitársainknak sikerült megőrizniük a különböző szintű magyar oktatás számos fellegvárát. Ujvárossy a Kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Egyetem végzett, majd oktatott is az egyetem grafika szakán. 2002-ben pedig ott volt Nagyváradon az akkor egész Erdélyben egyedülálló magyar tannyelvű tervezőgrafika szak indításánál, utóbb annak sikeres akkreditálásánál is. Már komoly sajtómunkákkal a háta mögött – párhuzamosan – ekkor művészeti szerkesztője volt a Várad c. folyóiratnak. Ma az MMA rendes tagja, a Partiumi Keresztény Egyetem professor emeritusa.

Végül – ígéretem szerint – kitérek Napkezek című, most nyíló kiállítása mögött megbúvó Ujvárossy-misszióra is. Fiatal tanárként a 80-as években rajzot tanított a nagyváradai Kisegítő iskolában. Terápia-közeli folyamattá érett az alkotni vágyó hátrányos helyzetű gyerekek kezét vezető koncepciója. De ez a vállalat vissza is hatott rá, meghatározó kreatív élményforrássá vált, aminek gyümölcseit most műcsarnoki kiállításán nekünk át is tudja adni. Legszívesebben úgy fogalmazok: Ujvárossy experimentális vizualitással foglalja kép-szavakba a reményt.

Szegő György